

Nr 483.

Av herr **Dahlgren m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 97, med förslag till förordning om tillägg av statsmedel å vissa ersättningar enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m.*

De stora orättvisor i ersättningsfrågor nu gällande lagstiftning på detta område innehåller ha givit oss anledning att vid tidigare riksdagar motionsledes kräva förändring i detta förhållande. De i dessa motioner ställda yrkandena ha inte vunnit riksdagens bifall. Vad som i propositionen nu föreslås måste emellertid betraktas som ett steg framåt till en bättre avvägning mellan de utgående ersättningarna. Vi ämna således inte vid innevarande riksdag ta upp de tidigare ställda kraven om samma ersättning åt alla ersättnings- och livräntetagare, oavsett när olycksfallet inträffat, utan nöja oss nu med att ställa ett par ändringsyrkanden.

Vi äro inte överens med stadgandet i 7 § första stycket, där förbättringar å de äldre livräntorna till efterlevande make medges endast under förutsättning att maken har livränteberättigat barn. Ett bifall till propositionen i denna del skulle innebära, att efterlevande makes ställning försämrades i jämförelse med andra livräntetagares, ett förhållande, som inte på något sätt kan anses vara motiverat. Den reservation som avgivits av en ledamot och en sakkunnig i socialvårdskommittén och som vid remissbehandlingen fått stöd av socialstyrelsen, riksförsäkringsanstalten, Landsorganisationen och en minoritet inom försäkringsrådet, bör enligt vår mening även erhålla riksdagens stöd på så sätt, att någon åtskillnad inte göres mellan livräntetagare med och utan livränteberättigade barn.

De nu föreslagna tilläggen skulle, enligt vad som i propositionen yrkas, träda i kraft den 1 juli 1950. Detta innebär, att ersättnings- och livräntetagarna skulle få sina dåliga villkor förbättrade ett och ett halvt år efter det den nu gällande olycksfallslagen trädde i kraft. Ett beslut i denna riktning skulle med säkerhet utlösa stor besvikelse bland dem, som äro beroende av denna lagstiftning och som fått vänta lång tid på den utlovade reformen. Sveriges invalider och livräntetagare hade hoppats, att ikraftträdandet skulle bli den av socialvårdskommittén föreslagna, dvs. den 1 januari 1950. Vi anse att så även bör bli fallet genom att lagstiftningen ges retroaktiv verkan från nämnda tidpunkt.

Med vad som här ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i 7 § första stycket att ingen åtskillnad göres i fråga om livränteför-

bättring mellan livräntetagare med och utan livränteberättigade barn;

samt att förordningen ges retroaktiv verkan från och med den 1 januari 1950.

Vi anhålla, att utskottet måtte utarbeta den för tillgodo-seende av våra yrkanden erforderliga lagtexten.

Stockholm i mars 1950.

Gunnar Dahlgren.

Helmer Holmberg.

O. F. Persson.
